HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

האומר ערך כלי זה עלי נותן דמיו. כמו שהוא שוה ביודע הוא שאין לומר נשון ערך לכלי ואין ערכו קבוע וגמר ואמר נשם דמיס דאין אדם מוליא דבריו לבטלה: **ערכין המטלטלין.** המשמע שהערכין מיטלטלין: **במקפים מטלטלין לערכו.** שאומר ערכי עלי ונתחייב ערך הקלוב לפי שניו והיה לו מטלטלין ואמר הרי אלו לערכי וחלה עליהן קדושה ובא לפדותן צריך ג' להוליאן מיד הקדש: **ר' אבהו אומר בלאומר ערכי עלי.** ואינו פורע ובא כהן למשכנו ומצא לו מטלטלין והכי קאמר הערכין דהיינו ערך אדם ובא ליתן מטלטלין נגבין בשלשה שמאין: **בשלמא לאפוקי מהקדש.** כגון דרב גידל ורב חסדא הוא דבעי שלשה דכיון דחל עליו הקדש לא ניפוק עד שיפדנו בשוויו: **אלא לעיולי.** כגון דר' אבהו: **עיולי נמי דילמא טעו.** ויקחנו להקדש ביותר משוויו: **חד לגופיה.** דיבעי כהן: **מיעוט אחר מיעוט.** דכולהו ממעטי ישראל דמשמע כהן ולא ישראל: **ואימא חמשה להניס וחמשה ישראל.** בעינן דקמא לגופיה ושני לו הוי מיעוט אחר מיעוט ושלישי הדר אילטריך לגופיה דיהיו כהן דכיון דאיתרבי לה ממיעוט אחר מיעוט דאפילו ישראל כי הדר כתב כהן דוקא כתביה דלאו מיעוט אחר מיעוט הוא דהא שני לאו מיעוט הוא אלא ריבוי וכן כולם חד דווקא וחד הוי מיעוט אחר מיעוט: **ואדם ליוצא בהן.** בקרקעות דבעי נמי תשע וכהן [ט] לאומו: **ועבד איתקש לקרקעות.** והתנחלתם אותם (ויקרא כה): **שער העומד ליגזוז.** והקדישו ובא לפדותו בשויו שעושין משער אדם נפה וקילקלי וחבק: **לגזוז דמי.** והוו להו מטלטלין ובשלשה: **אין מוענין בו.** דעבד הרי הוא בקרקע ואין מעילה בקרקע ובמסכת מעילה (דף יח:) גמר חטא חטא מתרומה בפרק הנהנה: **מוענים בשערו.** דשערו לאו כגופו והוה ליה כשאר מטלטלין: **העומד ליגזוז.** שכבר שילח פרע וראוי להסתפר: **ש"מ.** פלוגתא דתנאי הוא לתנא קמא דאמר ליה בהו מעילה סבר כמחובר דמי ולענין פדייה נמי בעי עשרה ולרבן שמעון בגזוז דמיא: **דברים שהן לקרקע.** מחוברין לקרקע: **ואינן לקרקע.** אלא כמטלטלין: **ר"מ מחייב.** לשבע על השאר שהוה מקלת הטענה. אע"ג דאין נשבעין על הקרקעות כדילפינן בשבועת הדייניס (שבועות דף מב.) הכא כיון דאין צריכין לקרקע דעומדות ליבצר הן כדמוקי ר' יוסי בר חנינא לפלוגתיה בבצורו' דמיין ונשבעין: **לא.** התם בענבים כל כמה דשבקת להו מיכתם כחשי אבל שערו אשבוחי משבח הלכך אפי' ר' מאיר בשער כרבן סבירא ליה: **קא פסיק ותני.** מתני' רובא קתמא בכ"ג: **לא שנא.** שור שרבע אדם זכר ולא שנא שור שרבע אשה נקבה דנפקא לן תרוייהו מקראי בפרק ארבע מיתות (לקמן מד:) שהן בסקילה ותנא דמתני' מרבי להו לכ"ג: **בשלמא רובע נקבה.** כתיב ביה כ"ג דכתיב והרגת את האשה ואת הבהמה אימתקש בהמה לאשה ודייני נפשות נפקין לקמן (יח.) בעשרים ושלשה: **אלא רובע זכר.** מנלן דבעי כ"ג: **דכתיב כל שוכב וגו'.** ומהאי נפקא לן בארבע מיתות [שם] לרובע זכר: **דאם אינו ענין.** לאדם הבא על הבהמה דהא קרא אחרינא כתיב (ויקרא כ) איש אשר יתן שכבתו וגו': **הניחו ענין לנשכב.** למדיא בהמה עליו ומדאפקיה בלשון שוכב לידון כשוכב מה בא על הבהמה הוא והיא בכ"ג כדילפינן [לעיל ב.] מואת הבהמה תהרוגו (שם) דאיתקש בהמה לאדם אף מביא בהמה עליו שניהם בכ"ג: אימא

האומר ערך כלי עלי נותן דמיו. בפ"ק דערכין (דף ה.) מוקי לה כר' מאיר דאמר אין אדם מוליא דבריו לבטלה ומימה דבפרק הסולת (גיטין דף לח: ושם[ט]) אמר רב המקדיש עבדו יצא לחירות מאי טעמא גופיה לא קדיש כו' משמע הכא דהיינו דלא כר"מ דלדידי' קדוש לדמיו ונראה דהתם דערכין אליבא דר' מאיר קאמר רב ואיה וכן משמע התם (ערכין דף ה.) דפריך לר"מ פשיטא ואי אתא למימר דסבר כר' מאיר מאי פריך פשיטא אלא משמע דלא סבר כרבי מאיר אלא קאמר דלר"מ נותן דמיו ג"כ איכא ב' ליטי דרב בגיטין (דף לח:) חד במקדיש וחד במפקיר:

אדם מי קדוש. וא"ת ולוקמא בעבד דקדוש כדאמרינן בסמוך דמועלין בשערו ואמר בהשולח (שם) המקדיש נכסיו והיו בהם עבדים אין הגזברים רשאין להוציאם לחירות וי"ל דאדם לא משמע ליה דקאי אעבד אי נמי הכא פריך אליבא דרב דאמר (שם) המקדיש עבדו יצא לחירות[ט]:

שער העומד ליגזוז. אף על גב דמעילה יליפינן מתרומה ולענין תרומה לא אמרינן כל העומד לקטור כקטור דמי דלענין הא' לא יליפינן מתרומה דתמעול מעל ריבה כדדרשינן במעילה (דף יח:) לגבי כמה דבריס:

אין מועלין. כאן משמע דאין מעילה במחובר והכדיא אמרי' הכי במסכת מעילה (דף יד:) וקשה לפי' רש"ס דבפ' המוכר את הספינה (ב"ב דף עט. ושם) גבי מקדיש דקתני מועלין בבור ופי' כגון שהגיע חפציס בבור ולא יתכן דהיינו מחובר אלא שעקר חוליא מן הבור ונהנה ממנה: **בענבים** העומדים ליבצר. תימה דבפרק נערה (כתובות דף נא: ושם) פריך גבי זיל הב ליה מתמרי דעל בוליא סוף סוף כל העומד לגזוז כגזוז דמי דלריכי לדיקלא קאמינא ומאי פריך והא רבנן דהכא לית להו הך סברא וי"ל דגבי בעל חוב מודה דלא גבי מדבר העומד לגזוז דלא סמכא דעתיה ועוד פר"מ דהתם פריך משום דבפרק הכונס (ב"ק דף נט:) פסיק רב כרבי שמעון דאמר אלא פירות גמורים משלמת פירות גמורים ואין שמין אותן אגב שדה משמע דכבצורות דמיין:

אם אינו ענין לשוכב כו'. ומהכא נמי בפ' ד' מיתות (לקמן דף מד:) יליפינן אזהרה לנשכב מה שוכב ענש והזהיר כו' ותימה ר' אבהו דפליג עלה התם כ"ג מנא לן וכן רבי שמעון דדריש מיניה התם (ד' ס.) דבני נח מוזהרים על כיסוף מדאיתקש לשוכב עם בהמה וכן לבן עזאי דגמר מיניה דמכשף בסקילה בהוא פירקא (דף סז:) וי"ל דאי משום הקיש הא"ל קרא דאיש כי יתן את שכבתו בבהמה גבי מכשפה הלכך קרא דכל שוכב מיותר לנשכב כדדרשינן: אימא

[ט] ל"ע נסי דכגופו דמי מ"מ בגופו נמי ליכא מעילה ומלוה ליישב.

מסורת הש"ס

[ט] מגילה כג: [לעיל יד:], [ב] [יומא מג. וש"נ], [ג] [מגילה כג.:], [ד] [מיר נח.], [ה] גיטין לט., [ו] ב"מ ק: גיטין לט. שבועות מב:, [ז] [שבועות מג.], [ח] [לקמן נד:], [ט] לשון כל"ל. רש"ל, [י] [דף לט. ד"ה הא מנ"], [כ] [וע"ע תוס' מגילה כג: ד"ה ואלסן],

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] גמ' מנה"מ אמר שמואל שערה כהנים. עי' ערכין דף יט ע"ב תוס' ד"ה אי דלמא כו':

מוסף רש"י

נותן דמיו. כמה שהוא נמכר בשוק (ערכין ה.). **אדם יודע שאין ערך לכלי.** דנפשות כתיב (שם). **עשרה כהנים כתובין בפרשה.** בפרשת הקדשות. שלשה בערכין ושלשה בבהמה ואחרבעה בקרקעות, וכיון דמשלמי בהו עשרה בעינן עשרה גבוי (מגילה כג.). **חד לגופיה.** דיבעי כהן (שם). **אדם מי קדוש.** והא אין ממכר בשוק בעבד לכן אין קדוש (תוס' שם בשם רש"י). **ועבד איתקש לקרקעות.** שנאמר והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה לעולם בהם תעבודו (מגילה כג.). **יש דברים שהן בקרקע.** המחוברין לקרקע ואינן בקרקע. דקי"ל אין נשבעין על הקרקעות, ועל בנינים הללו נשבעין בהולאת מקלת הטענה (גיטין לט.). **עשר גפנים טעונות מסרתי לך.** לשמור בקרקעי (שם). **ר' מאיר מחייב.** שבועה (ב"מ ק:). **הרי הוא בקרקע.** ואין נשבעין עליהן (שם). **אפילו תימא ר' מאיר.** הא דקתני הכא אין מועלין בשערו כר"מ היא (גיטין לט.). **אשבוחי משבח.** הלכך לאו כגזוז דמי דעדיין צריך לחיצוחו (שם).

רבינו חננאל

בקרקעות לפיכך צריך עשרה בני אדם בפדיונם. הקדישות נמי דמשלים בהו מנין ששה כהנים ליבעו ששה ועלתה בקושיא. הערכין המטלטלין בג' אוקמה רב גידל משמא דרב באומר ערך כלי עלי שצריך ג' לשומם וליתן דמיהן. ומתרץ ערכין של מטלטלין. ורב חסדא מתרץ לה מטלטלין של ערכין ובמתפיס לערכו מטלטלין. ור' אבהו מוקים לה באומר ערכי עלי בא כהן לגבות הימנו מטלטלין בג' קרקעות בעשרה. אסקנה דלרבנן דתנן בג' לית לה דהו כהן כמו שאמרנו. הקרקעות תשעה וכהן מנא לן אמר שמואל עשרה כהנים כתובים בפרשה בזו שאמרנו למעלה חד לגופיה. אידך הוי מיעוט אחר מיעוט כלומר כהן ולא ישראל כהן ולא ישראל מיעוט ישראל עשרה פעמים בזו הפרשה. וקי"ל אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות. כלומר אלו רצה הכתוב למעט ישראל היה כותב כהן פעם אחת ודיו. למה כתב עשרה פעמים לרבות אפילו כולן ישראל ואחד כהן. ואקשו אימא חמשה ישראל וחמשה כהנים ועלתה בקושיא: **ואדם** כיוצא בהן. אוקימנא באדם האומר דמי עלי שצריך עשרה לשומו כעבד כנעני וליתן דמיו ועבד הוא כקרקע דכתי' בהן בכנענים לרשת אחוזה וזה הואיל וצריך שומת דמים כעבד כנעני

עין משפט נר מצוה

קכג א ב מיי' פ"ח מהל' ערכין הלכה ב:
קכד ג מיי' שם פ"ח הלכה ט סמג עשין קכח:
קכה ד ה מיי' פ"ה מהלכות מעילה הלכה י:
קכו ו ז מיי' פ"ה מהל' טוען הלכה ד סמג עשין לה טוש"ע מ"מ סי' לה סעיף ב ועי"ש:
קכז ח מיי' פ"ה מהל' מעילה הלכה י:
קכח ט י מיי' פ"ה מהל' סנהדרין הלכה ב:

תורה אור השלם

1. וְהֶעֱרִיךְ הַכֹּהֵן אֹתָהּ בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כְּעֶרְכְּךָ הַכֹּהֵן כֵּן יְחֻלָּה:
ויקרא כז יב
2. וְאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרַב אֶל כָּל בְּהֵמָה לִרְבָעָה אֹתָהּ וְהָרַגְתָּ אֶת הָאִשָּׁה וְאֶת הַבְּהֵמָה מוֹת יוּמָתוּ דָּמָם בָּם:
ויקרא כ טז
3. כָּל שֹׁכֵב עִם בְּהֵמָה מוֹת יוּמָת: שמות כב יח
4. וְאִם שׁוֹר נֶגַח הוּא מִתְּמֹל שִׁלְשֹׁם וְהוּעַד בִּבְעָלָיו וְלֹא יִשְׁמְרֶנּוּ וְהֵמִית אִישׁ אוֹ אִשָּׁה הַשּׁוֹר יִסָּקֵל וְגַם בְּעָלָיו יוּמָת: שמות כא כט

רבינו חננאל (המשך)

צריך עשרה. בעי ר' אבין שערו העומד ליגזז כגזוז דמי ונפדה על פי ג' או דילמא כיון דמחובר בגופו כגופו דמי וצריך עשרה. ופשטי לה מהא המקדיש עבדו אין מועלין בו רבן [שמעון בן] גמליאל אומר מועלין בשערו. וקי"ל בשערו העומד ליגזז פליגי תנא קמא סבר הואיל וליגזז עומד לא מיקדש עמו כי כגזוז דמי לפיכך הנהנה ממנו אין מועל. ו) ורשב"ג סבר לאו כגזוז דמי לימא כי הני תנאי דתנן בפרק שבועות הדיינין ר"מ אומר יש דברים שהן כקרקע כו' ר' מאיר כת"ק ורשב"ג כחכמים ואמרינן אפי' תימא ר"מ בענבים דכיון דאמר ר"מ בענבים דכיון דעבדי ליבצר כל מה דמשתהו בקרקע כחשי ויבשי אבל הכא בשערו דכמה דשביק ליה שבח הרי הוא כגופו. תני (בתוספתא פ"ו) רשב"ג ור' אלעזר בר' צדוק אומרים אין מעברין השנה ואין עושין כל צרכי צבור אלא על תנאי כדי שיקבלו רוב צבור עליהן ומפורש (בגמ' בע"ז פ"ב) [בפירקין הל' ב']: **ירושלמי** רב הונא הוה ידע שהדותא לההוא גברא אתו בעי מידון קמיה וכפר ביה ושרא רב הונא גרמיה מההוא דינא ואזל ואסהיד עליה קומי ב"ד חורין. א"ר יונתן ראה לשון שלימדני בן הנפח אלו אמר הרי השנה בעיבורה הייתי אומר אילו י"א יום שהחמה עודפת על הלבנה אלא הרי השנה מקודשת בעיבורה העיבור שהוסיפו לה חכמים ל' יום רב כהנא מדבית עלי קאתי והוו מארוך בצלותיה סגיא אמר כתיב אם יכופר עון בית עלי בזבח ובמנחה עד עולם. אבל מתכפר בתפלה. מעשה ועיבורו השנה מג'

רועי בקר. א"ר חלבו וב"ד הסכים עליהן. א"ר אלעזר והיתה ידי על הנביאים החוזים שוא והקוסמים כזב בסוד עמי לא יהיו זה סוד העיבור ובכתב בית ישראל לא יכתבו זה המינוי ואל אדמת ישראל לא יבואו זו ארץ ישראל. ר' אלעזר כד סליק לארץ ישראל אמר האי גבי חדא. כד מנינה בשישבה אמר הא תלת גבאי.